

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“.

Opravištvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Uzroki diplomatskega zadrževanja.

Zanimivo je, kaj pravi glasilo grofa Andras-sya o reformah svojega mojstra in vsem turškem poboljšanju, katero se Jugoslovonom obeta, da bi orožje položili. „P. L.“ pravi na koncu članka, v katerem dvomi, da bi se dalo mohamedansko vladanje postaviti na evropsko krščansko, na koncu to-le: „O končnej odločitvi prepira zdaj nij nobenemu misliti. Razmere v Turčiji ne bodo nič bolj zaupanja budile zavoljo nekoliko lepoglasnih oklicev in ustavnih črtežev. Pričakati je še treba, ali je sploh mogoče tako globoka narodna in religiozna protivja z ravnopravnostjo zmirati. Ali za več let bi se lahko mir ohranil in relativen red obdržal, in to je vse kar Evropa za zdaj potrebuje. Dedovina orijentalnega vprašanja ne bode nikdar posebno vesela, ali težko je, da bi se kedaj mogla z bolj neugodnimi pogoji rešiti, kakor zdaj. Kar se more še na boljše čase odložiti, naj se zmirom bodočnosti prihrani. Mi bi bili srčno veseli, ko bi le še za nekaj časa mir ohraniti mogli, katerega tako zelo potrebujemo.“

Isto tako jasno piše drug oficijozen dopisnik v „Allg. Ztg.“ o mišljenji, katero vlada v diplomatskih krogih ruskih: „Ruska nij pripravljena vojevitva podvzetja začeti, zato je mogoče, da bode orijentalno vprašanje še enkrat na krajšo ali daljšo vrsto let odloženo. Viden rezultat razprav je ta, da so se velevalisti porazumele: ne podpirati prizadevanja vstajev po samostalnosti, a jim tudi ne ustavljati se. Iz tega izvira, da če imajo vstajniki dovolj moči in vstrajnosti, Turkom kljubovati, niso njih prizadevanja brez upanja.“

Torej diplomati bi radi samo odloga, samo časa dobili. Zdaj niso še pripravljeni v lase skočiti si pri deljeni medvedove kože. Mej pridobljenim časom bi se vsak rad okrepčal, vsak pripravil, in vsak upa da mu prinese bodočnost veliko več moči.

To bi bilo prav lahko in prav lepo, ko bi le tudi ubogi jugoslovanski trpini, raja v Hercegovini, Bošni in Bulgariji tako lahko čakali kakor čakajo diplomati. Ali „sila in beda jim je orožje stisnila v roke“, krivica, ki jih trla, ponudila jim je handžar; solza trpljenja in nedolžno prestanih muk jim je razpalila ogenj svobodoželjnosti. Oni niso mogli več čakati. Dozdanja njih sreča, kakor tudi dozdanje turške nesreče, hranijo nam Slovanom nado, da bodo vstati, naši bratje vstrajali dotle, da tudi diplomacija izprevidi, da čakanje nij več mogoče. Uže so v primeri z začetkom vstaje neizmerno in nepričakovano mnogo izprevideli na bolje in bodo še več, ti diplomati.

Nemšk glas o avstrijskem interesu v orijentu.

Mi smo ob svojem času, kmalu od početa vstanka, prinesli članek, v katerem smo trdili, da je za naše avstrijske interese dobro, če se gnjila Turčija razruši in se druge slovanske države namesto nje naredé, ker bodo razcevele in bode to za našo avstrijsko trgovino koristno. To je bilo še bolj avstrijsko nego slovansko stališče. Vendar smo bili konfiscirani. Kasneje je isto govorila vojaška „Wehr-Zeitung“ in mi smo jo citirali po vseh mislih. Ker tedaj svojega mnenja v tem avstrijskem stališču ne smemo ponavljati in po svoje razširjati, naj denes še drug

jednak, pa čisto nemšk in ustavoveren glas ponatisnemo. Dunajski „Neues Tagblatt“ namreč piše 20. jun. tako-le:

„Izpoznanje si pot prodira, da gospodarstvena kriza se more le odstraniti, če se avstrijske trgovini in obrtniji mogoče stori svoje oddajanje in sprejemanje trgovskega blaga dobivati, kakor je bilo. Če bode Angleška vladala v orijentu kot kolonija ali naselbina, katera bode vzhod izplenjevala, potem ne bode noben avstrijski produkt našel pota v orijent, kajti Britanec, ki se vsem neumnim simpatijam tujcev smeje, je brezsrčen, brutalen, samopriden, kar se tiče konkurencije. — In če Rusija orijent potegne na sebe, potem bode visoke čuvajna ali brambene cole naredila, in te bode avstrijsko prebivalstvo britko čutilo. Če sedanji brezvladni ali anarhični položaji še na dalje vladajo, potem je vsa kupčija in obrtnija nemogoča stvar. In če ima Avstrija poklic, orijent civilizirati, potem so predsodki, napačne (nemške in magjarske Ur.) simpatije, le malostni in sebični oziri uzrok, da Avstrija po malostnih pomočkah grabi in da je v nevarnosti, svoj poklic zgrešiti. Čuvati se mora, da nagnenje, ki vleče Ogersko k Turčiji, ne bode uzrok, da pade vzhod na angleški in ruski vpliv. Ravno ker smo za dualizem, moramo želeči, da se mu ne bode očitalo, da je avstrijsko dobro in avstrijsko korist oškodoval. Dejanske stvari bodo govorile in naša tolažba je, da se vsi dogodki močnejše izkazujejo, nego vse simpatije in vsa modrost, ki jo državniki imajo.“

Rusi proti Angležem.

Ruski „Golos“ prinaša daljši članek, v katerem razpravlja protivnosti ruske in angleške politike. On piše: „Rusija bode Murata

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

VII.

(Dalje.)

Poskoček zdaj nič drugač ne misli, da je pač dekletu uže tako pal okolu srca, da ona zdaj s tako gorečnostjo vprašuje po njem.

„I, kaj me ne poznaš?“ pravi jej. „Jaz sem Poskoček izpod Pasjega ovinka. Sam človek sem pri hiši, pa bi nas pet lahko bilo: toliko živali bi lahko imel — pa sem sam! Zato se pa ženim, da ne bom sam! Ženim se še le dobro polu dneva, pa imam s to konjederčevo, uže drugo na ponudbo, pa ne maram, ko mi po volji nij taistih nobena! Ali ti, Met-Manica, ti si mi pa tako všeč, da koj vzamem tebe.“

„Pojdi, saj ti nič ne verjamem!“ rekši skuša izpuliti se mu.

„No, Manica, Manica! Če mi ne verjameš — vzamem te, vzamem! Poslušaj Met-Manica! Imej ali ne imej dote kaj — jaz te precej vzamem! Še denes, prec zdaj-le, če češ, popeljem te k sebi na razgled — takó si mi všeč in po srci, takó! rekoč se široko razkrojenimi rokami zažene hlastaje proti njej, da bi jo ujel ter jej dejansko pokazal, kakó jo ima rad! Ali bistra dekle mu ravno tako naglo spodmakne svoj gibčni in zapeljivi život ter dober posežaj od njega pové mu na vsa usta svojo misel rekoč:

„O ti švedra švepasta, smrdljiva in pa pijana! Tebe pa vendar nečem, ko bi tudi imel deset belih graščin, nikar, ko vem, da še bajte nemaš pridne.“

Poskočeku je, kakor bi bilo z jasnega treščilo vá-nj. Na mestu obstoji in tuhta, ali bi v to mlado, cigansko gobežduljo zaletel se, ali ka-li bi? Ali predno še stori kaj, odleti v stran pota, kakor omlačen snop. Ko se ozre, vidi, da je mimo prišel fant, katerega

on v svojej trdeji zamaknenosti do zdaj nij bil opazil, pač nalašč in iz gole nagajivosti zadel ob-nj ter izpodbil ga.

„Ti, drugikrat pa le glej, ti rogovilja! kriči Poskoček, ko se počasi zopet domota na ravni pot in vidi kakó zaničljivo se posmehuje njegov protivnik.

„Kaj praviš ti, kaj?“ poprijema trdo ta.

„Boš kmalu videl, kaj,“ odvrne Poskoček in v tistem hipu pa tudi uže čuti tuje pesti ob svojem životu. In predno bi si človek domislil, leži Poskoček na božjih tleh, in njegov sovražnik na njem. Poskoček obdelava na vse moči in pretrge: dreza, suva, bije, ščiplje, grize, trga in davi, rolni, kolne, se priduša pa skuša in skuša, da bi prilezel na vrh, pa vse zastonj! Zmirom je spodej, in njegovega tekmeča koščene roke ga čudno neprijetno ošlatavajo okolu goltanca in po rebresih okrog in okrog. Na jedenkrat zadobi Poskoček toliko duška, da se nekaj kvišku pospné in uže misli, da zdaj-le bota pa pre-

priznala kakor je to navada in običaj. Rusija pa ne posnema pri tem izgleda Angleške, katera je kar naravnost novega sultana v svoje naročje prejela. To je proti časti Rusije, da bi njen poslanik v Carigradu podvzel nekov „Steeple-Chase“ s poslanikom Angleškim, ter ga tako v priznavanju hotel prekositi.

Kar se bode v Carigradu še zgodilo, Rusija bode ostala zvesta svojej orientalskeje politiki, svojim zaveznikom, slavnim tradicijam prošlosti. Ruske razmere do Turčije se oslanjajo na stvarnih interesih svojega ljudstva, ugajajo popolnem namenu, kateri je Rusiji dan v vseh razmerah, kakor tudi v političnem organizmu. Fantastični vtisi nima pri tem nič opraviti. Pariški traktat 1856. ima po svojem jedru namen, oškodovati mej stoletno dobo organično ustvarjene ozire Rusije proti Turčiji, dvomljivo pravo Rusije, ščit gotovih pokrajin osmanske države, ter varstvo raje nadomestiti ga s skupnim varstvom zahodnjih velesil.

Interesom samoohranjanja Rusija in ruskej narodnostnej zavesti se s tem okovi delajo. Londonska konvencija 1871. oprostila je Rusijo od sramotilnih pogojev traktata, kateri nima za Rusijo nikacega historičnega, temuč le še praktičen pomen. Za Rusijo je ta traktat ravno najpraktičnejšega pomena, katerega sploh za države ima, ki so ga podpisale. On je za Rusijo merodajen za rolo, katero jej podaje v teku cele zgodovine. Pariški traktat po našem mnenju, pravi nadalje „Golos“ spominja države posebno pa Angleško na to, da so domišljije na zopetno prerogojenje Turčije nič drugega kot sam „humbug“ varstvo pravic kristijanov pa nič drugega, kot dolžnost Rusije. Čisto napačno bi bilo misliti, da ima Rusija velikanske interese na ohranjenju splošnega miru kakor druge države in posebno kakor Angleška. Ohranjenje miru odvisi pak samo od pacificiranja vstalih provincij in od zboljšanja stanja ondotnega ljudstva.

„Mi“ sklepa „Golos“ „ne sumničimo politike Angleške, da odobrava turško klanje, ker to bi bilo onečastenje naroda, kateri se zaveda svoje časti, in razžaljenje svojega narodnega poštenja. Mi pak mislimo, da z vlado kakor je sedanja angleška, katera se daje zapeljivati v svojej vnanjej politiki, tako da napake v notranjej politiki prikriti skuša, ki se potem s tem maščuje, ne more se nikaka zveza, nikako politično prijateljstvo sklepati. Kjer so za-

časne koristi neke stranke na prvem mestu, kjer se dela na vso moč ter bojuje na vse mogoče načine, da se zadovolji osobne koristi iz same prevzetnosti, ter demonstracije napravljajo z vojnimi ladjami, tam nij mogoča zaupnost, nikaka zveza, nikako prijateljstvo in nikako sporazumljenje v mislih. Kaj hoče demonstracija? S kom hoče Anglija vojskovati se? Tudi v početku orientalne vojne priplule so angleške ladje v Dardanele in Beziko. Leta 1854. je dospel vetrnjak na francoski prestol, kateri je za svoje domišljije iskal zaveznikov, Avstrijo je vodil nespametni grof Buol-Schauenstein, Pruska nij mogla takrat svoje sedanje moči staviti na vago ali sedaj so Avstrija, Rusija in Nemčija zvezane, morda zna tudi Francija rusko prijateljstvo ceniti. „S kom“ hoče Anglija vojskovati se?

To je ponosno govorjenje, oholi angleški kramarji bodo po mošnji udarili, da bode zažvenketalo, ali premislili še bodo, predno za sabljo primejo. S svojimi ladjami pa ne morejo Moskve vzeti, da celo Srbije ne zasesti.

Jugoslovansko bojišče.

Iz Bulgarije se poroča, da se vstasi zbirajo in vadijo v orožji v gorah. Mej tem divji Turci za zdaj koljejo otroke po dolinah. V Klisuri je turška surovost poklala vse bulgarske otroke, ki so bili v šoli, 120 učencev! — Taki so prijatelji naših nemškutarjev, ki Turke zagovarjajo v svojih časniki.

Iz Dubrovnika se javlja, da je Peko Pavlovič štiri turške vasi pri Bileku vzel. Mej tem časom pak je Muktar-paša Nikšić zopet z živčjem oskrbel in sicer brez vsega boja.

Dalmantinski „Narodni list“ piše; „Ustaše činom odbijaju svaku ponudu primirja, što iz Carigrada dolazi. U Hercegovini i u Bosni, kô što u Bugarskoj, ustanak nije za čas klonuo sbog novih diplomatskih zamršaja. Borba za oslobodjenje svaki dan se to življe nastavlja. Hercegovina, gdje je glavni živac ustanku, kô što iz najpouzdanijeg izvora doznajemo, neće mirovati dočim do svog cilja ne dodje, ma što mislila diplomacija i ista Srbija s Crnogorom. Za sada doisto Srbija ni Crnagora neće odmah u rat, premda se i tamo i amo sazivaju vojske, premda se dapače šalju na granicu. Dok ruska vojska nije na okupu, da pritekne u pomoć, dotle ove predstraže ruske ne smiju se izložiti na osamljenu brdašcu.

sula; kar tudi oni drugi porase za njim in pomeketa Poskočeka z nova na zemljo. Spoprimita se v drugo, povaljata se zdaj sëm, zdaj tja, dokler se klobčič z vozár zateklja za plot, katerega se Poskoček trdo oklene, kakor pijavka človeške polti. Le-ta slučaj pa ročni tekmeč urno porabi: pograbi Poskočeka za moleča bedresa, pa mu zadnji konec vrže črez plot, kamor se brž potem sam ob sebi prevaga tudi glavni del Poskočeka.

„Vidiš, tako-le boš godil ti mojemu dekletu!“ S temi besedami tekmeč Poskočku še postelje bodeče ležišče, potem pa urno odhaja.

Črez nekaj časa, ko Poskoček zbere in naravna svoje pretrte ude, pokaže se izza plota — žalostne postave! Razmršeni lasje mu krijejo čelo, lice mu je razpraskano in razorano pri ustih mu krvave pene tišče in spehan in zdelan je, in tako narejen, da se večnemu bogu usmili! In vrhu tega mora zdaj tudi še videti, kako oni potepin lepo pod pazho pelje

poprejšnjo njegovo družabnico, kako povšečno zdaj oba pogledujeta nazaj, pa kako sladko se mu posmehujeta v pest!

„Boš ti — ti zel ciganska! Saj še prideva skup“, zmira in grozi se Poskoček počasi spravlja svoj omahljivi život črez plot. Na sredi tovarišča zagleda svoj klobuk, kako je pomét in posvaljkan! Pobere ga, za silo očedi, pokrije, potlej pa kolikor mogoče naglo odrine od tod, potoma otepaje prah in drugo sodrgo, držečo se povsod gori po njem. Jezen je pa takó, — na celi svet, da vse kar vre in kuha po njem!

VIII.

Poskoček je uže precej daleč od pretepišča, in njegova obleka pa postava po dolzem pridnem drganju naposled tudi uže v takšem stanu, da bode mogel mej poštene ljudi, da ne bodo s prstom kazali za njim; ali duša mu je pa še zmirom tako shujena in razdražena, da bog nas varuj! Ne vé, ali ga bolj greje tisti kalin fantalin, ki je ménil pretepati

Strpiti se mogu i još počekati. Dugo i onako neće čekati. Uspavane strasti probudile su se i već vriju žestoko. Udarit će do skora jedna na drugu“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. junija.

„Obzor“ veliko važnost v to poklada, da je avstrijski nadvojvoda *Albrecht* šel v Jugenheim k ruskemu carju baš sedaj. On meni, da je ta nadvojvoda vodja one stranke pri dvoru, katera je proti Andrassyju in za stalno zvezo Avstrije z Rusijo tudi proti Nemčiji. Znano je uže dolgo, da so v našej monarhiji dve stranki v avstrijskeje vnanjej politiki.

Škofje zdaj priporočajo duhovnom naj prosijo za znane „Stremajerjeve groše.“ Potem bodo vsi, ki so potrebni, in teh je veliko, prosili, ter tako odpade ono „državno vedenje“, katero se je glasno ali tiho od „vrednih“ zahtevalo. Slovanski duhovni menda so uže toliko narodni in značajni, da se iz tega nij bati zlega.

Vnanje države.

Iz *Belgrada* so vsa poročila, na katera se smemo kaj zanašati taka: Srbija se je vrgla v oroževanje in pripravljanje, ona je „vse ladje za hrbotom požgala“ ona mora vojsko začeti, nazaj ne more, če gre nazaj, je finančno in politično uničena.

V *Carigradu*, kjer vladajo prijatelji naših nemškutarskih in nemških liberalcev, liberalni Turki — zgodilo se je nemško liberalno veliko dejanje, namreč, dva časnika sta od vlade zatrta, „*Courier d' Orient*“ in „*Sambul*.“ Konfiskacije in zatiranje časnikov spada v nemško-liberalno prakso, torej je naravno če vladajoči Mladoturki v tem posnemajo malo naše ustavoverce.

Sicer vedo privatni telegrami novin povedati, da turško vojaštvo pripravlja revolucijo zoper Murata in za sina prejšnjega sultana, mladega Izzedina. Zavoljo tega se carigradskeje vojski boje ukazati naj ide na bojišče, ker se po izdani tega povelja boje upora.

Iz *Berlina* se poroča, da so vse velesile sklenile Murata priznati, vendar pismeno tega sklepa še nijso izvršile.

Francoski časniki ne nehajo govoriti o volitvi Buffeta v senat, tako, da sme ta reakcionarec res ponosen biti, da se ga republikanci tako boje. — Vendar vsi listi prepričanje izrekajo, da ne bode nobene ministerske krize.

V *Belgiji* je boj klerikalne in liberalne stranke najhujši. Klerikali so na vladi in zlasti v šolah za svoja načela delajo, zato je protivna jim stranka razljutena, ker se jej izpodkopavajo tla prihodnosti. Razdraženost je

ga, ka-li? Ali tista vlačugarska deklina, ki je poprej tako sladkala se mu, potlej pak, pač boječ se svojega, nekaj grdo otesala tiste svoje široke čeljusti! Prokleto! bolj, bolj in huje še je zagrizen na to smrkavo srovedko kakor na onega fantéta! In v tej hudej togoti se mu uže sili ta misel, da bi kar domov obrnil, pa pri miru pustil vso to šmentano ženitev in te babe, ki so mu denes — če si hoče odkritosrčen biti, na vso njegovo izvoljeno priljudnost skazovale peklenski malo ljubeznjivosti! Uže vstavi korak in postoji, uže se tudi obrne na stranski pot, da bi kar pri tej priči uresničil svojo zdanjo misel, ki se mu v tem resnem in osodepolnem trenotji zdi stokrat pametnejša, kakor vse to slepo vertarenja in snubenje po tem pasjem sveti — kar v duhu zagleda županovo, rogajočo, se prikazen pred soboj, in bliskoma mu je ta najnoveji namen iz glave in spomina. Ko zdaj celo pomisli na nasledke takega otročjega in malostnega počenjanja: da

tolika, da se je bati domače vojske. Obe stranki sta pri volitvah izredna sredstva rabili.

V Rimu bode konec tega ali početkom onega meseca v vatikanu konzistorij, v katerem bode več novih kardinalov imenovanih.

Angleži imajo v srednjem morju na vojnih ladijah uže 147 kanonov in okolo 3700 mož. Ladije Francoske, Italije, Rusije in Grške imajo skupaj 250 strelb in 9800 mož. Še pet angleških ladij, ki imajo 139 strelb, pride iz azijskih vod od Kine sem.

Domače stvari.

— (Ljubljanski mestni zbor) je imel vtorek sejo. Na vrsti posvetovanja je bilo novo numeriranje hiš in imenovanje ulic. Nemška večina predlaga naj se to izvrši po izgledu dunajskem in vseh večjih mest. Ker pa bi to stalo ljubljansko mesto in meščane okolo 6000 gld., a so zdaj slabe denarne razmere v Ljubljani; nasvetovali so slovenski narodni zastopniki (dr. Bleiweis, Goršič, Horak, Jurčič, Regali) naj se stvar na boljše čase odloži, ker so mali meščanje uže tako preveč z davki obloženi, za zdaj naj se pa z malim denarjem napišejo hišem številke in ulicam imena, kjer jih nij. Pri glasovanju je njih predlog, to se ve da, od nemške večine zavržen bil. Potem so, po končanej generalnej debati odšli slovenski zastopniki. Nemških je bilo samo 14 navzočnih, zato nijso mogli vsled izhoda narodnih dalje postavno sklepati. Zarad tega je denes zvečer ob petih druga seja, pri kateri se stvar nadaljuje. Obširneje bomo poročali.

— („Slovenske knjižnice“) petega zvezka je stavljena četrta pola.

— („Sokol“) se bode letos udeležil Janežičeve svečanosti na slovenskem Koroškem. Razen tega naredi v tem poletju izlet v Šmarje pod Ljubljano in jedno nedeljo veselico v Kozlerjevej pivarni.

— (Birna) bode denes v Mengšu.

— (Brandstetterjeva pravda.) Kakor se iz Celja poroča, je deželne sodnije svetovalec Jordan, kateri je vodil preiskavo proti nekdanjemu nemško-ustavernemu vodju in državnemu poslancu za spodnji Štajer in ponarejevalcu menjic, Brandstetterju, oddal preiskovalni akt državnemu pravdnistvu. Zatožba se bode glasila na hudodelstvo goljufije. Obravnava bode menda tri tedne trajala, in jo bode vodil tamošnji predsednik okrožne sodnije Heinricher. Zatožbo zastopa dr. pl. Pfiffel. Zagovornik Brandstetterjev je advokat iz

bi on zlasti zavoljo jedne smrkave kujal se, ter svoj ponos, svoje moštvo in svojo prihodnjo srečo obešal na kol, tistemu prevzetnemu županu pa, ko bi res obveljala njegova, izdajal se premagan in ponižan v zobe, pa tako popolnem ostal na sramoti —: ko vse to do dobrega popreudari, obida ga volja, da pa vendar ne odjenja od ženitve, če je le na božjem sveti še katera, ki bi hotela njega! Ne, ne odjenja pa ne, magari, če prav ima s trdo pestjo primahati in pritepsti si jo: imeti jo pa mora, mora?

Da bi torej iz nova ne obšla ga kaka kujava misel, peseže hitro naprej, oglasit se naravnost v kanceliji. Kmalu dohiti v mesto in tudi do cesarske uradnišnice, v katero je žalibog nosil in znosil uže marsikak krvavi krajcarček davka, pa, bog mu je priča, da še denes ta dan ne vé, zakaj je prav za prav nosil ga?

(Dalje prih.)

Gradea dr. Holzinger, in je prišel uže v Celje, kjer zidajo lepo sobano za porotniške obravnave.

— (Knjiga za kranjsko domovinoslovje.) Iz kranjskega deželnega šolskega sveta poizve „Sl. U.“, da se je spisovanje učne knjige za domovinoslovje izročilo glavnemu učitelju (brez dvombe Gariboldi-ju. Ur. „Sl. Uč.“) ljublj. učiteljišča. Ali bo ta knjiga nemška ali slovenska, tega ne pove poročilo. Ali bode ta knjiga tako izvrstna, kakor je Gariboldi „izvrstni“ (?) kritikar slovenskih knjig?!

— (Razširjanje tržaškega pomerija.) „Soči“ se piše: Pred nekim časom smo brali v „Slov. Narodu“ dopis iz tržaške okolice, v katerem je dopisnik svojo misel razodel, da je po nekakem prav čudno, kako da je mogel tudi vladni komisar zadnjikrat, ko se je v deželnem zboru o tem razširjenju govorilo, in to tudi predlagalo, svoje mnenje objavljati, da bi bilo takšno razširjenje — koristno ali potrebno. Pisatelj teh vrstic se pa nič ne čudi takej objavi, čeravno se je vlada po dotičnem svojem komisarju jednacemu predlogu poprej uže dvakrat protivila. — Pa zakaj bi se to ne moralo čudno zdevati? Vlada je imela uže zdavnaj namén, vpeljati redno tudi v Trstu in njegovej okolici postavno zdaj veljavno le za druge avstrijske dežele zastran užitnine. Potem, ko je meseca februarja t. l. g. Naberger predlagal, naj se v okolici plačuje ta užitnina po III. razredu (katerega pa sedanja, le za Trst in za okolico veljavna postava ne pozna) je šel, kakor uže vemo, voditelj Polonio na Dunaj in je tam razlagal stvar, kakoršna je prav za prav. Povedal je sicer tam ob enem tudi, da, če se misli res vpeljati omenjena postava, je on uže v tem vladi pomagal — da jej je linijo ali črto uže napravil. Bila bi pa gotovo ta črta ravno le tista, do katere se ima razširiti mesto!

Razne vesti.

* (Povodenj) je veliko škode naredila 18. in 19. t. m. v Galciji in Sedmograškem. Po nekaterih krajih železnica ne more vsaj jeden teden voziti, tako je voda vse izpodjelá. Več hiš stoji pod vodo, ali je odplavljenih. Škode dozdej še preračunati nijso mogli.

* (Iz ljubezni ostrupljen) je bil v mestu Jassy apotekar Zfass. Imel je z neko deklico ljubezensko razmero. Ta pa je zvedela, da hoče drugo v zakon vzeti in njo zapustiti. Povabila je več prijateljic in njega nek večer k sebi domov na vino. Prišel je. Ko se uže več pili, otide ona in se vrne lepo v ponočnej obleki oblečena, z razvezanimi lasmi in dvema časema, izmed katerih jedno njemu ponudi in drugo sama pije. Sili ga, da naj pije ker je te posebno dobro vino. On izpije pol svojega kozarca, ona svojega celega in mu reče: Sedaj ne bodeš drugzega dekleta za ženo jemal, ker jaz sem tebe in sebe ostrupila. Prestrašen on plane po konci, ker je bila pijača grenka in leti domov. Tam ga zdravniki oteli smrti, dekle pa je na strupu umrlo.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 19. junija.

Na večer 20. aprila t. l. okolo pol desetih so šli Jože Petje, Janez Petje, Franc Medved, Marija Mandel in Janez Mandel iz vinograda Petjevega, kjer so delali, proti domu. Ko so prišli k hiši Franca Medveda, po domače Monavski, zaukal je Janez Mandel in začel peti. Posvarila ga je njegova žena, naj miruje, ker se je bala, da ne bi prišli fantini

Moravski, znani razsajalci nad nje. Kmalu na to je bilo čuti žvižganje in tek.

Jože Petje je ostal zadaj in pet fantinov je prišlo proti njemu; voščil jim je dober večer, pa nij dobil odgovora. Leteli so ti fantini za delalci. Pozval jih je k miru, pa brez vspeha. Najprvo so vrgli Janeza Petja na tla in potem je jeden Franc Medveda na tla podrl, in slednjič je Franc Medved Moravski, Janeza Mandela tako sunil, da je na tla padel. Ko je vstal, ga je še jedenkrat na tla pahnil in v tem hipu ga je jeden z matiko, katero je z obema rokama zgrabil, da mu je iz rok ušla, tako po glavi počil, da je hipoma zavednost izgubil in obležal. Nesli so ga v bližnjo hišo, kjer je jutraj ob pol šestih umrl.

Izvedenci so izrekli, da je smrt Janeza Mandla vsled otrpnenja možjan nastala, kar je bilo prouzročeno s tem, da so bili možjani pretreseni in je izstopivša kri pritisnila na nje. Slednje je bilo prizadejano s krepkim udarcom s tumpastim orodjem.

Ako se preudari, da so Janez Mandla fantini napali, ako se pomisli, da je storilec orodje, namreč matiko, z obema rokama poprijel in z njo mahnil in da je po izreku izvedencev udarec z močjo bil prizadejan, da je mogel take hude posledke imeti, razvidi se jasno hudobni namen učiniti tako dejanje in uzroči to objektivno hudodelstvo uboja po §. 140. — pravi državni pravdnik, in sklepa, da je tega hudodelstva zelo sumljiv Jože Zidar na podlogi izpovedbe prič Marije Mandel in Jožeta Petje, in na podlogi lastnega obstajanja, da je Mandla po glavi udaril tako, da se je hipoma na tla zgrudil.

Porotnikom (prvomestnik dr. Mencinger) je bilo stavljeno jedno vprašanje — katero so jednoglasno pritrdili, vsled tega je toženi na 4 leta teške ječe, poostrene vsak mesec z jednim postom in 20. aprila vsacega leta s samotnim zaporom na deskah obsojen. Obtoženec, 19 letni fante Jože Zidar je namreč svoje hudodelstvo obstal in se je le s tem izgovarjal, da nij mislil tako močno „pritisniti“. Žena ubitega zahtevo za ranjcega ožra 1000 gld. „odškodovanja“ in sicer 500 za otroke, in 500 za svojo osobo. — Sodnija jej nij nič izpoznala, ampak jo na pravno pot zavrnila.

Poslano.

Kakor „Slovenski Narod“ in „Laibacher Zeitung“ v svojej 139. številki poročata, je politična oblast dovolila, da se nova strelska hiša zida na podnožji „Rožnika“, in sicer to brez ozira na telesno varnost mnogih obiskovalcev tega kraja, in še posebno onih, kateri so se ob nedeljskih in prazniških po polu dnevih na cesti, ki pelje okolo Rožnika čez Kosezje v zgornjo Šiško in tik katere se ima novo strelišče zidati na sprehod vozili; brez ozira na posestnike restavracij na spodnjem in gorenjem Rožniku in Drenikovem vrhu, katerim se bode po slabem obiskovanju njih restavracij gotovo velika škoda godila, končno brez ozira na to, da se bode sè zidanjem strelišča na tem kraju najlepši sprehod v bližnji ljubljanskej okolici popolnem pokvaril.

Ali se bode vsled jednoglasnega utemeljenega protesta domačih časnikov, zoper tako počenjanje, s katerim protestom se razen male peščice gotovo vsi prebivalci ljubljanskega mesta zlagajo, to brezmiselno dovoljenje preklicalo ali ne, tega ne vemo. Dolžnost vsacega, kateremu je še kaj za to mar, da se Ljubljani najlepši sprehod v bližnji okolici ohrani, da ker se imajo novci za zidanje nove strelske hiše po prostovoljnem nabiranju in po loteriji pridobiti, to podvzetje niti direktno niti indirektno ne podpira. Več meščanov.

Pri **Stoma**: Banaria iz Vidma. — Leban iz Trsta. — Schaminger iz Brna. — Dobrila iz Vipave.
 Pri **Malte**: Bruner iz Trsta. — Stalovsky iz Dunaja. — Primožič iz Grada. — Ranzinger iz Kočevja. — Baron iz Kaniže. — Goslet iz Hrastnika. — Rosenthal iz Dunaja. — Schneider iz Gradiške. — Oser iz Dunaja. — Trier iz Loke. — Just, Polak iz Dunaja. — Volk iz Hrastnika. — Natanski iz Dunaja. — Kalina iz Grada. — Lusing iz Dunaja. — Winter iz Sevnice. — Hampel iz Dunaja.
 Pri **Zamorci**: Rozman iz Gorenjskega. — Podobnik iz Grada. — Trobec iz Trsta. — Spelak iz Grada.

Javna zahvala.

Na 5. o. m. moradah zbog jedne pogibeljne vzele, zadobivši u Škofjoi Loci (Bischoffack), u Ljubljanski bolnici lieka tražiti, u kojoj ga zbilja i nadjoh, pošio sam se u kratko vreme od 7. dana, svojoj kući povratiti mogao, s oga nemogu ino, već da gospodinu primaru Fuchs-u zbog njegovog revnog nastojanja i požrtvovnosti; tako isto miloserdnim sestricam radi neumornog bdjenja i čistode, koliko pako i gospodinu Dr. Lisjaku, koji me jest uz najveću pažnju kući dopratio; s'ovim najtopliju zahvalnost i priznanje izrazim (186)

Pečine kraj Rieke, dne 16. jun. 1876.

G. G. Bačić-Belac, brodograditelj.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka
in brez stroškov po izvrstni

Revalescieriè du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicini in stroškov; zdravi vse bolezn v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; železe i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlate žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih otrožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru zdravilnega svētnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Bréhan a mnogo drugih imenitnih osov, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Frešlo je uže sedem mesecev, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih in čutnih bolečin, in sicer tako, da sam od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescieriè prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalescieriè poponem zdrav, tako, da brez najmanjšega tres nja morem zopet pisati. Za adit tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceno in okusno hrano, kot najboljši pripom ček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner,

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezn na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celém životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutni, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescieriè in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescieriè zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in tiščanji v prsih.

Revalescieriè je 4 krat tečnejša, nego meso, to se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več ne ceni, ko pri zdravih.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalescieriè-Biscuiton v pušicah in Revalescieriè-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gld. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 5, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijah trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakazilih ali povzročil. V Ljubljani Ed. Stahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (9)

Dunajska borza 21. junija.

(izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bank ovcih	66 gld. 75 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	70 „ 20 „
1860 drž. posojilo	110 „ 80 „
Akcije narodne banke	848 „ — „
Kreditne akcije	149 „ 30 „
London	120 „ 90 „
Napol.	9 „ 62 „
C. k. cekini	5 „ 79 „
Srebro	102 „ 50 „

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Tržne cene

v Ljubljani 21. junija t. l.

Pšenica hektoliter 8 gld. 80 kr.; — rož 6 gld. 20 kr.; — ječmen 4 gld. — kr.; — oves 4 gld. — kr.; — ajda 5 gld. 40 kr.; — prosó 4 gld. 80 kr.; — koruza 5 gold. 88 kr.; krompir 100 kilogramov 4 gld. 20 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. — kr.; masla kilogram — gld. 98 kr.; — mast — gld. 75 kr.; — špeh frišen — gld. 70 kr.; — špeh povojen — gld. 75 kr.; jajce po 1²/₃ kr.; — mleka liter 8 kr.; govednine kilogram 48 kr.; — teletnine 44 kr.; — svinjsko meso 66 kr.; — sena 100 kilogramov 3 gld. 85 kr.; — slame 3 gold. 15 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 8 gold. — kr.; — mehka 5 gld. — kr.

Zobni zdravnik A. Paichel

stanuje poleg **Hradeckijevoga mosta v Mali-jevej hiši** v I. nadstropji in ordinira od 9. do 12. in od 2. do 6. ure. Njegova **esenca ustne vode**, steklenica po 1 gld., in **zobni prah**, škatljica 60 kr. dobiva se razen v njegovem stanov nji tudi pri gospodu lekarju Majerju in gospodu Karingerju in Kašu. (176—3)

Loterijne srečke.

V Trstu 17. junija: 24. 62. 58. 53. 70.

Fournirški žagar

se sprejme pri

Josip Stoelkerju,

(187)

Heilenstein pri Celji.

Eliksir iz Kine i Koke,

najboljši do sedaj znani **želodčni liker**. Pospešuje cirkulacijo in prebavljenje, ter različne organe in ude z nova okrepi in oživi. 1 steklenica 80 kr.

Dobiva se jedino le pri (53—12)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajske cesti v Ljubljani.

„Prava Franck-kava“

najbolji, najčnejši pridatek k indijskej kavi

Henrik Francka sinov v Ludwigsburgu.

Posestnik peterih fabrik v Ludwigsburgu, Rieth, Bretten, Meimsheim in Grossgartachu.

Zaloga v vseh boljših specerijah štacunah tu in v okolici.

Svarilo!

Mnogo fabrikantov ponareja ime Franck na način, da morejo prodajati svoj fabrikat povsodi za **pravo Franck-ovo**.

Jedino zunanje izpoznevalno znamenje „prave“ Franck-kave je podpis **Henrik Francka sinov**. Vsi zaboji, paketi, na katerih nij pisava

„Henrik Francka sinovi“

je ponarejen fabrikat. Prosimo tedaj nujno, pri kupovanji vedno natanko na podpis, kot jedino zunanje znamenje za „pravo“ Franck-kavo paziti.

V Ljubljani, meseca maja 1876.

(149—10)

Zastopnik Henrik Francka sinov v Ludwigsburgu:

Ivan Lininger v Ljubljani.

Elegantne obleke za poletje

iz panama (lustre) samo gld. 13.—
 iz pravega platna samo „ 11.—
 iz ruskega platna samo „ 8.50

gld. 6 — Lüstre Sacko — gld. 6

v največje izbiri pri

M. Neumann-u,

v Ljubljani, Lukman-ovej hiši.

Zunanja naročila oskrbe se proti poštnem povzetku in nepristojno izmenja se brez ugovora.

(178—3)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.